

μά κυρία που κάθεται στο μεσάρι. Έχω όμως ένα άλλο μεγαλύτερο στο σπίτι. Άν δεν σάς κάνει κόπο, πιάστε να το δήτε !..

— Άλλά κι' ένα σωρό άνεργα που ζουν απ' τόν έρωτα και τούς κενόδες τών δουλειών, θά βρούν ένα σωραρό πόρο ζωής :

— Άκου δώ, Περσεφόνη ! Κατέβαν δέκα χιλιάδες. Πήρες εικοσι άπο το παιδί. Και δέν τόκανες μονάχη σου. Δούλεμα κι' εγώ !

Και ή Περσεφόνη θά κατεβάνη τις δέκα χιλιάδες ή θά δυστροφίη :

— Πάρε δώ και πολλές σου. Και μιά, για να μη γάς και την κόψη σου : 'Ο Μιζάλης, τό φουρνάρα, μου προτείνει...συνεργασία μονάχη με χιλίες πεντασέξες !

'Ο Μπέτρου Σω έγραψε στ' άστια πως κάποια Άμερικάνα έβλεπε στον άντρα της :

— Θέλεις παιδί : 'Ε, λοιπόν, φίλε μου, σοθ' λέω καθαρά πως εγώ παιδί δέν κάνω άν δέν μου σπείσης δεκαπέντε χιλιάδες δολάρια !

Πού να ήξερε ότι αυτά τ' άστια θά εγίνοντο πράγματα στην Έλλάδα !

...
'Εμάθατε τά νέα : 'Ιδούται στην Άθήνα 'Ινστιτούτο θεραπειας του... έρωτος ! Δέν είνε καθόλου άσπιο. 'Ο κ. διευθυντής της εταιρείας τών ψυχικών έρευνών άποδεικνύει σε μιά μελέτη του, ότι ό έρως είνε μιά καθαρή ψυχοπάθεια, που θεραπεύεται με τόν ύπνωσισμό και την ύποβολή. 'Όποτε παίει τό «Έρως άνταει μάχαν» τοδ παλαιού μας Σοφοκλή : 'Ε, ναι, φίλοι μου ! Θά πηγαίνετε στο 'Ινστιτούτο, όπως στάν όδοντογιατρό — μήπως δέ λένε τόν έρωτα λονδόντο ; — θά κάθεσθε σε μιά πολυθρόνα, θά σάς ύπνωσουν, θά βγάξουν την σάβλια από την ψυχή σας, θά σάς ξυπνούν περδια και θά σάς λένε :

— Πήγανε, και φρόνιζε να μη την ξαναπάθης πια !..

Και θά φρεγείτε έλαφρώς και πεταχτός: Όπτε άμυνίες, όπτε αγωνίες, όπτε δάκρυα, όπτε άτελείωτα γράμματα, όπτε προτάσεις γάμου, όπτε χολόπητρες. Αλλά όλα είνε πολύ άσπια. Και ή άνακαλύψη εκληκτική. Άλλά κάνει τό λογαριασμό χωρίς τόν έκνονόχο. Γιατί άν ό έρως είνε... άρρώστεια, είνε άκατάλυτο ή μόνη που άρτίζει σ' αυτούς που ύποφέρουν απ' αυτή. Και θά προτιμοίαν να πεθάνουν, παρά να την άποχωρισθούν. Είνε μιά άρρώστεια προσωπία, ή άρχαιότερη απ' όλες, από την όποία πάσχει όχι μόνον ό άνθρωπος, αλλά ή ζωή όλόκληρη, αυτή άκόμα ή ψη. 'Όπως είνε ό άρχαίος σοφός, ό έρωτας κρατεί τόν κόσμο. Αλλά τά οφάνια σώματα τά κνει ό έρως, ή μεταξύ των έλξης, ή όποια είνε, όπως λέει ό σχετικός νόμος, «κατ' εϋθύν μόν ύόγον των μαζών, κατ' αντίστροφον δέ τοι τετραγώνων των άποστάσεων». Αλλά ή άρρώστεια δημιουργήσε τόν κόσμο, τά άστρα, τις τροχιές των, τά φτιά, τά λουλούδια, τά χώματα, τά πλάσματα, τά είδη, τη ζωή. Τό 'Ινστιτούτο θά ελξε να κάνει φοβή έργασία για να την θεραπεύσει και να σημάνη στον κόσμο τό σιωπητήριο. Άλλά πούδ θά πατήση τό κατόφλι του : 'Όποια γνώρισε μιά φορά τόν έρωτα, δέν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτόν και πιστεύει άρρώστια και δυστυχία άπέραντη άνοιχώς τό αντίθετο: Τό να μην είνε έρωτευμένος. Θά μου ήπτε, ότι θά καταφέρουν εκεί οι άπελατισμένοι έρωτες ; Μά ύπάραγον τέτοια : 'Υπάραξε έρωτευμένος πού να μην έλαίξη ; Την άλλη φορά ένας τραυματικός διηγήθηκε στην άνάκριση, όστρα από μιά δραματική περιπέτεια ποδχε με τη γυναικα του, ότι την ελξε σαγχαροήσει... έξη φορές : Κι' όταν τόν ρώτησαν γιατί τούδ μαροφήμα, είνε εμμενόντατα :

— 'Ηλιζα, ότι θά συμφοροθή !

Τό 'Ινστιτούτο θεραπειας του έρωτος κι' άν γίνη θά κλείση άσφαλώς από έλλειψη πελατιών. Άλλωστε ό έρως και άν άκόμα ύποτεθή άρρώστεια, θεραπεύεται μονάχη της: Με τό... αυτεμβόλιο του κόρου. Είνε ή μόνη και ή πιο θετική θεραπεία: 'Όταν άκουσθ ή κλασική φράση: «δέν είσα πια ό ιδιος» !.. ή «δέν είσα πια ή ίδια», όλα έχουν τελειώσει χωρίς την παρτίβια κανενός ύπνωσισμού και κομμάς ύποβολής. 'Η φράση τάζη κανόνισι περιέφημα.

Σ ΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η...ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΙΣ !

'Ο Πιρών, θγαίνοντας απ' τό θέατρο μετά την «πρεμιέρα» του έργου του «Φερνάνδος Κορτέζ», τό όποίο σφιρίχτηκε άγρίως, γλύστρησε στο δρόμο και παρά λίγο να πέση.

Τόν στήριξε όμως κάποιος φίλος του, ό όποιος θρέθηκε τυχαία πλάι του κι' ό όποιος ελχε άποδοκιμάσει τό έργο του...

Κι' ό Πιρών, εύχαριστώντας τον μελαγχολικά, τού είπτε :

— Καλύτερα θά ελχε να ύποστηριξες τό έργο μου, παρά έμένα !

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ

Πάρε μαχαίρι, κόψε με και ρίξε τά κομμάτια μου, μάτια μου !
Και ρίξ' τα μέσα στο γιαλό.
'Απ'τή στιγμή που μάφρησε τόν κόσμο αυτό συχάσθηκα, χάθηκα
Και δέν ελπίζω πια καλό.

'Α θάξεις τώρα τ'όστρα σου και τά μαλαματένια σου, έννοια (σου,

Θάρθη ό καιρός που θά θρηνηή,
Πού θά σταθής στο μνήμα μου να πής ένα πασόποιο, κι' άπονα
Θά μ' εύρης όσο κι' άν ποής.

Πάρε φωτιά και κάψε με κι' άντάμα με τη στάχτη μου, τάχτι μου
Μές τά πελάγη να σκορπάς,
Να μη σε θρη τό κριμα μου, μαριόλα μου 'Ηπειρώτισσα, ρό- (τρησ

Και μοδπαν άλλον αγαπάς.

(Άπό τούς «Παληούς Σκοπούς» ΑΡΓ. ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΚΕΡΑΤΟΧΩΡΙΤΙΣΣΑ

'Εσένο που σ' αγαπήσα κι' άκόμα σ' αγαπώ
—δχι πως θά σ' τό πώ!—
μιά ποχεις γίνει άλλουνού και μιά που δέν σ' έπηρεα,
θε να σε κάνω χήρα.

Γιστι και συ μ' έχόρισε από την ήουχια μου
—ήμαρτον, Πανασία μου,—
και τη καρδιά μου θούτηξες με τη δική σου λαύρι,
στη θλίψη και στα μαύρα.

Τά θάσανά μου τάμαθε με πόνον ό ντουνιας
—κι' έπειτα φταιει ό φονηάς!—
και μ' έχασε η μάνα μου και στο μεθισι θρήκα
της πίκρας μου τη γλύκα.

Νου πια δέν' έχω για δουλειά απ' τούς καύμοις και κλάματα
—δέν θέλω πια μαλάματα—
και ήπια τ' άργαστηρι μου, κι' άν μουμεινε και κάτι
τό θγάναν στο μεζάτι.

Κι' όμως εσύ ότε γυρισ, για να με δής στο δρόμο σου
—την πίστι και τό νόμο σου!—

και άλλαξες την πρωτεινη καρδιά σου με στεφάνι,
π' δχι, αγαπήη, με ό παπάς μονάχη σουχει θάνει.

Μά γρόνια δέν θα τόν χαρής κι' άλλοι του που τόν θρώ
—έτσι, μά τόν Σταυρό!—

εά σου τόν στείλω σηκωτό, κι' άς λυώσω μέσ' την χάμη.
—Πριν να με θάψουν μέσα κεί, θε να με σ' τόν έχουν θάψει!

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΦΑΣΟΥΛΙΩΤΙΣΣΑ

Μελαχροινή του Φασουλά και όμορφια του κόσμου,
που σουπρεπαν σεράγια,
για θάλε με στην πόρτα σου να θρώ τό νου μου, φώς μου,
για λύσε μου τά μάγια.

Με τά παιχνίδια σου σκορπώ τά πάθη μου τά χίλια,
όπου με τρών, θασίλισσα.
Πές μου δυό λόγια όδγλυκα με τά γλυκά σου γειλια,
π' άκόμα δέν τά φίλσα.

'Απ' τό πρωί σταλαματιά δέν ήπια στην ταβέρνα,
σε είδα κι' έγινα στουπί.
'Αχ! κέρνα με τό στόμα σου, με τη καρδιά σου κέρνα,
μήπως τό ντέρτι μου κοπή.

'Εχω κουμπούρια έτοιμα και συντροφία ξεφτέρια,
για να σε κλέψω, μάτια μου. .
Σκοτάδι είνε τό σπίτι σου... 'Ελα να θρης άσπια
σ' το' αγαπήης τά παλάτια μου!..

Μά πάλι, άν δε με αγαπάς, λυπήσου με λιγάκι,
μη θες να θασανίζωμαι!

Την κάκια σου όλη μάζωξε και κάνε την φαρμάκι
και πότισέ με να σθησώ, να μη σε συλλογίζωμαι!...

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ